

Nejen v našich dějinách má vzájemný boj státu a církve velmi letitou tradici. Přístup k církvím se však lišil u konkrétních vlád. Předkostantinovský Řím jako nakonec komunisté křesťany odmítal, ten první z potřeby státoporné konfese, ti druzí jejich kult dokonce vůbec nepotřebovali, měli vlastní. Konstantinovský Řím a např. středověké Španělsko naopak církev integrovali do systému státní ideologie a učinili křesťanství naopak oporou vlády. Nejhorší je však střet s diktaturou či režimem s jejími prvky.

Základní rozpor křesťanského učení s každou státopornou teorií, včetně marxistické ideologie, leží v důrazu na důležitost pozemského, odborně teologicky řečeno časného, života. Zatímco nevěřící, ateisté, materialisté atd. mají k dispozici jen svůj časný, současný pozemský život a náležitě si ho mnoha způsoby užívají, křesťané, popř. věřící také jiných církví, respektují určitá pravidla, která jsou světskému člověku známa maximálně pod relativně dodržovaným souborem obecných pravidel známých jako etický kodex nebo morální chování, morálka.

Obecně přijímané je rovněž označení slušné chování.

Církev však odlišuje slušné a morální chování, a to především z hlediska, zda se jedná či nejedná o tzv. hříšné činy. Hřích je pro věřícího činem, který je proviněním buď na samém člověku (zejména konkrétním), jako je např. z obecně světského hlediska jinak trestný čin ublížení na zdraví, a nebo, a tím hůř, proviněním vůči Bohu, de facto obojím navzájem.

Zatímco křesťané, popř. věřící, jsou vždy vázáni tímto souborem etických norem klasifikovaných náboženským "paragrafem", zvaným hřích, přičemž se namnoze jedná o vcelku humanistické jednání, světská zákonnost nařizuje jen normy, které zachovávají obecný pořádek a světší lidé vychovávají své potomky pouze tak, aby se navzájem respektovali s ostatními.